

til Forsvarsforanstaltninger. Det ærede Medlem nævnte, og nævnte for øvrigt ogsaa i sit første Foredrag, et Par Forslag, der kom fra Regeringens Side, hvor Landbefæstningen ikke var optagen, og gør gældende, at man den Gang meget godt kunde have taget imod dette Forslag paa de 30 Millioner, hvori der hellerintet fandtes af den Art. Men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at der er Forskel paa dette endelig at ordne en Ting gennem en bestemt Lov og at tage noget ud af en mere omfattende Forsvarsplan, saaledes som Regeringen jo den Gang gjorde, og lægge det frem som et selvstændigt Forslag uden derved at ville afskære sig fra fremtidig at fremsætte Forslag angaaende Landbefæstningen. Men det ærede Medlem vil vist ikke modsige, at naar man i sin Tid fra Venstre stillede Forslag om de 30 Mill., var det paa den udtrykkelige Betingelse, at nu skulde man ikke mere høre Tale om Landbefæstningen, nu skulde den Sag være endelig ordnet. Jeg tror derfor, jeg har Ret, naar jeg siger, at man den Gang vilde tvinge Regeringen til at gennemføre noget, som alle sagkyndige Kommissioner havde udtalt sig imod, og undlade at gennemføre noget, som alle sagkyndige Kommissioner havde udtalt sig for, og det var dog i Virkeligheden for drøj en Mundfuld for en Regering. Det ærede Medlem citerede Holberg over for mig, at man kan lære meget ved at læse i gamle Bøger — just ikke nogen ny og slaaende Sandhed, ikke noget, som er mig ganske ukendt; men den ene Villighed er jo den anden værd, og jeg maa derfor tillade mig at sige, at der i den moderne Historieforskning er noget, der hedder Kildekritik; og en Kritik over for Kilderne, af hvilke man øser, er noget, man bør bruge. Det ærede Medlem har nu i sit første Foredrag citeret et Digt fra de gamle Kampaar. Der have vi en Kilde, over for hvilken jeg synes, man kunde udøve en meget skarp Kritik. Jeg har, tilstaar jeg, ikke Tid til at gennemse disse Kilder, og jeg synes heller ikke, det er nødvendigt, thi med Hensyn til de Udtryk, som de to Partier have ladet falde over for hinanden i Kampaarene, er jeg bleven staaende ved, at et Medlem af Venstre den Gang — jeg tror det var i Efteraaret 1885 — sammenlignede de da-værende 7 Ministre med Indbrudstyre og Røvere, og saa har jeg sagt til mig selv, at naar en saa gennemdannet og nobelt-tænkende Mand, som den paagældende Venstremand var og er, i Kampens Hede kan lade sig forlede til at bruge den Slags Udtryk her i denne Sal, saa maa man til-

give Partiets poetisk anlagte Naturer ude omkring, at de gaa endnu videre og i endnu mindre Grad veje deres Ord, hvilket det ærede Medlem vistnok ogsaa vil indrømme.

Sluttelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen). Jeg gør det for saa vidt nødig, som det Spørgsmaal, der har været paa Tale mellem ham og mig, er et Spørgsmaal, som ikke direkte vedrører Finansloven og jo for saa vidt kun kan siges at have sekundær Interesse; men jeg tvinges dertil, fordi det ærede Medlem har holdt en Tale forleden, hvori han i et Afsnit giver mig et Tilsvær til de Oplysninger, jeg i et tidligere Foredrag havde meddelt, og jeg bemærker, at det er egentlig den eneste Grund til, at jeg siger, at jeg nødvendig kommer ind paa dette Emne; det er ikke, fordi det ærede Medlem i Spidsen for det paagældende Afsnit har sat en personlig Uartighed over for mig, det rører mig mindre. Jeg ved meget godt — det er altid hændt og vil ogsaa fremdeles hænde — at naar Mennesker — det gælder Mennesker i alle Aldere — komme til at sige, eller gøre noget galt, saa giver Ærgrelsen herover sig meget ofte Udslag i en Uartighed. Det skal jeg altsaa ganske bortse fra og udtale mig med et Par Ord om Realiteten, og der maa jeg stille et Par bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem. Har det ærede Medlem ikke i sit første Foredrag sagt, at der ikke er knyttet noget som helst Stipendium til Landbohøjskolen for de studerende ved denne Anstalt? Jeg antager, at det ærede Medlem vil sige: Jo, det har jeg sagt! Det staar jo ogsaa i Rigsdagstidenden. Jeg vil saa spørge det ærede Medlem, om han fastholder denne Udtalelse. Dertil kan han svare ja eller nej. Det synes efter hans andet Foredrag, at han vil svare ja, thi han sagde, at han med Omhu har læst den Afhandling, af hvilken han har øst sin Viden, og værger sig over for mig imod, at dette ikke skulde være saa. Men det ærede Medlem maa jo dog svare nej, fordi det aldeles ikke stemmer med de faktiske Forhold, saaledes som jeg har skildret dem i Overensstemmelse med en bestemt Lovparagraf, og som jeg har skildret dem i Overensstemmelse med, hvad der staar i den paagældende Afhandling. Derfor forekommer det mig, at naar det ærede Medlem vendte tilbage til dette Spørgsmaal, kunde han jo have sagt: Nej, jeg har læst denne Afhandling, jeg har derved faaet et vist Indtryk af, hvad der stod deri, og jeg har gengivet dette, men